

ФУДБАЛ ЗА РЕПРЕЗЕНТАЦИЈУ ШКОЛЕ

Пре неки дан сам играла фудбалску утакмицу за репрезентацију школе. Било је четири екипе и то: XII београдска гимназија, VIII београдска, II економска и ми (Геолошка). Прву утакмицу смо играли са XII београдском, и победили 3:0, другу су играле II економска и VIII београдска, која је и победила. На крају смо играли са VIII београдском и изгубили 3:1. Тај један гол сам ја постигла. Пред крај последње утакмице сам рекла професору физичког да не могу да наставим јер сам повредила ногу. Он ме је избацио на два минута и опет убацио, рекавши да морам да наставим утакмицу.

Сутрадан када сам дошла у школу сви су ме чудно гледали. Пришла ми је другарица из разреда и рекла да је професор причао о мојој доброј игри на утакмици. Све то је оставило на мене сјајан утисак.

Сара Јовановић

МОЈА ПРАВА ЉУБАВ

Вероватно сте приметили да никада нисам рекла да је неко моја права љубав. Али, сада сам је пронашла. Овај дечко о коме вам пишем је црн и моје годиште ('93). То је мало необично, јер сам се до сада углавном заљубљивала у плавушане. Ето, то је све о мојој правој и искреној љубави.

Сара Јовановић

I
Ако постоји сјај,
Он је у твојим очима.
Ако постоји бол,
То је живот без тебе.
Ако постоји радост,
То је сусрет са тобом.
Ако постоји неко ко је драг,
То си ти!!!

II
Кад бих опет срела тебе
Поново бих срела срећу,
Јер другарицу сличну теби
Никад више срести нећу!!!
(посвећено најбољој
другарици Јовани)

III
Вечерас месец светли на висинама,
К'о дете руга ми се што гајим наду
Да све није пропало,
Што борим се за љубав, борим се...
Никоме не причам о својим сновима,
Јер на њега личе.
Моја срамота, моја туга,
Никога се не тиче!!!
Можда ће га неко волети,
Можда успе да га усрећи,
Радујем се њеној несрећи,
Он од себе неће побећи!

Сара Јовановић

У САТИМА
У сатима досадним, касним,
оловка по папиру споро пише,
туга прекрива уморно лице,
особе која због тебе дише.

Љубав инспирише моје песме,
као звук баладе што срце дира,
осећања сад су све јача,
док гитара лагано свира.

Једна се суза из ока слива,
нежно низ образ као да је свила,
са мном није мој анђео лепи,
анђео који скрива крила.
Јелена Сабо, 12 година

VI/2 раз. О.Ш. "Славко Родић", Лазарево

смешна страна * смешна страна * смешна страна * смешна страна * смешна страна

по избору Дражена Зацера

Отварам ја чоколадицу ЖИВОТИЊСКО ЦАРСТВО и помислим: пу, пу, сва изломљена. Другу узимам и мислим: Лепо, ова није изломљена, и истог момента ми испадне из руке, поломи се и запрља. Добио сам и згодну сличицу: Чавка злогодовњача.

Ниш експрес у својим возилима пушта песме, са најавом: Наша звезда Маца, снимила је нови албум, 10 нових песама, 10 нових хитова, бла, бла, бла. Следи песма: Мислилаааа сам да си ми другааарицаааа, а ти си у ствари ииииииздајицааааа..." Другарица Цица одговара: Другарице, проклетницееее, нема веће, од тебе вештицееее. Искрено пријатељство, нема шта.

Како о смрти размишљају хипохондри: Смрт је када се пробудиш, а не боли те ништа.

За крај, моји омиљени цитати Душка Радовића:

Детињство је спонтан и некористољубив живот без смисла и циља.
Најважније је да имамо нешто што нам је важно. Све остало је мање важно.
Тако је мало љубави међу људима. Ко уме да воли, не би требало ништа друго да ради.

Баш сам био у плавом јакету,
када сретох Василевић Цвету.
Да л' због мене, да ли због јакета,
превари се, окрете се Цвета.

Истине ради, и мој живот се преокренуо, захваљујући томе што је мој јакет (додуше, прерушен у вијетнамку) спасила једна Ана.

ФАМИЛИЈАРАЦИ

ASOCIJACIJA ZA
ALTERNATIVNO PORODICNO STARANJE O DECI
Fam **iii** a
ASSOCIATION FOR ALTERNATIVE FAMILY CARE

Часопис
Клуба младих

реч уредника * реч уредника * реч уредника * реч уредника * реч уредника *

Реч уредника

Драги наши,
Вас, који читате овај Билтен, и нас, који га пишемо повезује чињеница да живимо у хранитељским или усвојитељским породицама.

Пред вама је Фамилијарац посвећен насиљу. Желели смо да вам укажемо на једну негативну појаву са којом се свакодневно сусрећемо и охрабримо вас да се заштитите како не бисте постали жртва истога.

Многе од вас смо упознали посредством радионица за предупредивање свих насиља које смо одржали у Милошевцу, Лозници, Крагујевцу и Београду.

Користим прилику да поздравим све читаоце, пожелим успех у раду и благостање у овој години.

Срдачно ваш,
Дражен Зацера

поруке за вршњаке * поруке за вршњаке * поруке за вршњаке * поруке за вршњаке

Клони се непознатик!

Пажљиво бирај друштво!

Пријави насилника!

Пријави насилника!

Тражи помоћ, то није срамота!

Реци "НЕ"!

Обрати се особи од поверења.

Прихвати себе са свим врлинама
и манама, и не дај на себе!

Поштуј и друге и себе!

Супротстави се насилнику, потражи **Ја те не познајем.**
подршку! **Продужи даље!**

Ја сам тврд орах за тебе!

Нисам ти ја овца за шишање!
Вук се њеним страхом храни!

Буди храбар, постоји излаз!

Ко се чува, и Бог га чува!

О НАСИЉУ

Драги наши читаоци, желимо да вам скренемо пажњу на проблем **насиља**. Сматрамо да сви о томе имате мишљење, а нажалост и искуство.

Насиље је заступљено у школи, у кући, на стадиону, у породици, а на улици и да не говоримо. Рекао бих да је заправо у свима нама и свуда око нас. Данас га највише испољавају млади који желе да се у овом суровом свету доказују. Па, ако томе још додамо употребу дроге или алкохола, онда проблем постаје још гори. Насиље настаје када сви хоће да буду главни, да буду горе, да буду краљеви. Око тога се некада обрачунавају и физички. Велика несрећа настаје када у том обрачуна неко страда. Уствари, тада сви страдају.

Насиље се не може укинути, али се може се спречити његово ширење. Како? Доношењем нових закона, јавном осудом насилника, високим новчаним или затворским казнама, и слично. Насилници морају да схвате да и од њих има неко јачи, а то су **закон и морал**.

Крсто Недељковић, Ненасилни

КАКО СЕ ЗАШТИТИТИ

Да ли ће једно јутро осванути без грозних наслова у новинама од којих ми је свакодневно лоше? Убијена ова девојчица, силована она, претучени ђаци у школи... И још много горих свари свакодневно краси нашу штампу. Ствари се из минута у минут само погоршавају. Црна хроника је све више раширена.

Данас је људе страх да изађу на улицу. Стрепе да ли ће се мирно вратити кући. У средњим, али и основним школама, све више се појављују проблематична деца. Нико не реагује, ништа се не предузима и проблем постаје све озбиљнији. То се више не тиче појединца нити групе, а ни школе, већ целе државе, јер је постао озбиљан друштвени, тј. социјални проблем. Све више је младих који се одају дроги, алкохолу, па када им то понестане они не презају ни од чега: туку, малтретирају, обијају и убијају. Таква деца су углавном из проблематичних породица, и пошто нису имали разумевање у кући, траже га на улици. Такмиче се ко ће већи проблем да направи. Томе су јако допринели медији и лоша политика. Све ствари које треба да буду на дну, избиле су на површину. Све оно што је некада било забрањено и о чему није смело да се прича, сада се отворено износи у јавност.

Ми као појединци мало можемо да урадимо, али када би свако имао свест о проблему, ствари би се много лакше решавале. Нама преостаје да избегавамо ризичне групе људи као што су наркомани, проститутке, алкохоличари и све остале младе који су подложни разним облицима агресије. Сматрам да им треба помоћи, али ако не успеш, боље их се клонити. Не започињати свађу са људима, не распиривати ватру. Треба деловати на све и стално одржавати радионице на ту тему. О томе треба више да се пише, поруке да се стављају на билборде: **СТОП НАСИЉУ**, стално да се прича и тако људима подигне свест о тој опасности која све више прети. **ЗАУСТАВИТИ НАСИЉЕ** у породици, школи, на улици!

Направити покрет који би о томе говорио и који би се трудио да допре до људи, јер ми само као тим успевамо, као појединци не можемо ништа. Заиста се наддам да ће млади да се образују, и апелују на све да се ова појава заустави, или колико толико смањи.

Људима треба вратити осмех на лице који полако нестаје, а они тога нису ни свесни.

Тихомир Трајковски

ТРАКТАТ О НАСИЉУ

Када кажемо насиље, људи обично замишљају неког грубијана који туче слабијег. Ипак, насиље је нешто шире и свеобухватније. Свако може бити насилник – и јак и слаб. Према науци, нико није насилник, већ само особа која је пре на исти начин била злостављана и малтретирана. Насилници обично туку слабије и млађе од себе. Могу нападати особу и физички и психички.

Код психичког насиља нема телесних повреда. Насилник треба или да убеди особу да је таква каквом је представља (неспособна, шоња, глупа) или да је испровоцира да уради нешто незрело (рецимо, потуче се, украде нешто).

Што се тиче физичког насиља, углавном се виде телесне повреде. Психичко насиље се обично надовезује на физичко, и може више да повреди него батине. Рецимо, шамар, ма колико јак био, може лакше да се поднесе, него понижење ако смо га добили пред друговима.

Насиље у породици је такође тешко. Најчешћи тип овог насиља су батине, а није редак ни инцест. Насилник се тада труди да манипулише силованом особом како не би ником рекла. Ипак, особе које су силоване обично кадтад испричају некој особи у коју имају поверења. Оне најпре треба да схвате да нису оне криве него насилници.

Насиље се препознаје на особи која га је доживела. Најчешћи ефекти насиља на жртву су страхови, лоша исхрана и затварање у себе. Такве особе треба да затраже помоћ.

Насиље се може спречити. Требало би ићи у групи, са родитељем или неком другом особом у коју имаш поверења. Не би требало ићи ни пречицама, по мраку него би се требало држати уличних светиљки. Понекад је добро и побећи. Ако те насилник ипак ухвати, најбоље је викати. Никад не треба ћутати, јер ако вичеш неко ће те сигурно чути.

Синиша Вићентијевић, 13 година

Када чујете реч „насиље“, често помислите на физичко насиље, као на пример туча, сексуално злостављање и слично, али ту спада и вербално насиље, као на пример вређање, псовкама.

Физичко насиље може да носи последице као што су модрице, а вербално највеће последице оставља на души.

Насиље може да се деси на било ком месту (кућа, школа, улица дом...). Ту спада и уцена (нпр: ако ми не даш оловку, лупићу ти шамар). Обично старији примењују насиље над млађима, тј. над малолетницима.

Сва деца мрзе насиље, баш као и ја, и зато предлажем: **клоните се непознатих особа и друштва у које немате потпуно поверење.**

Сара Јовановић (1993.), средња Геолошко хидрометеоролошка школа „Милутин Миланковић“

МОЈ ПОГЛЕД НА ЗЛОСТАВЉАЊЕ

Сада када размислим, мислим да сам била у детињству била жртва насиља. Од кога и зашто? Живела сам у таквом окружењу, трудим се да не мислим о том периоду, да заборавим неке ликове.

После свега лепог и ружног, имала сам 8,5 година а моја сестра 10, када смо дошле у хранитељску породицу код ујке и ујне. Сада је 7 година како смо код њих. Ово је моје друго детињство. Сад имам 15 година и штошта сам схватила, па и реч злостављање. Знам да постоји физичко и психичко злостављање. Скоро сваког дана прочитам у штампи, чујем или видим на ТВ-у. Не могу да схватим да биолошка мајка или отац могу да буду тако лоши према деци, нанесу им тешке телесне повреде, па чак нека и умру или заврше у разним болницама. Психичко малтретирање, као што су вређање и понижавања, доводи до тога да многа деца побегну од својих кућа јер не могу да издрже све тортуре одраслих.

Сва деца овога света желе да буду окружена љубављу, пажњом и разумевањем за неке њихове несташлуке. Често нам се дешава да нас и у школи психички злостављају поједини професори, иако то не би смели. Исти је случај и са друговима и другарицама, а често између њих долази и до физичког обрачуна.

Многи злостављају псе и мачке по улицама и када то видим јако ме заболи и узнемири.

Налазим се у породици окруженој љубављу, пажњом, разумевањем. То исто доживљавам суботом доласком у Фамилију. Сви су толико добри, уче нас о свему. Када изађем из Фамилије осећам се сигурно и спремно да се суочим са свим оним што може да ми се догоди на улици, у школи, у друштву, у кући. Трудим се да будем племенита, да праштам, разумем, волим све око себе - и животиње и цвеће, јер све има душу.

Снежана Андрејић

ПУТОПИС * ПУТОПИС * ПУТОПИС * ПУТОПИС * ПУТОПИС * ПУТОПИС * ПУТОПИС * ПУТОПИС

МОЈ ОДЛАЗАК У ГРЧКУ

Оног трена када ме је мама питала да ли желим да идем у Грчку, моје срце је затреперило. У једном трену осетила сам радост, усхићење али и страх. Без оклевања сам пристала, а онда су наврла питања; како ћу сама, не знам језик.

Ишла сам у Триполис а он је баш далеко. Уморна од пута, размишљала сам код кога идем. Према мени је ишла, раширених руку жена прелепог изгледа и почела ме љубити, као да ме зна од рођења. Мазила ме и причала нешто, а ја нисам ништа разумела. Дошли смо кући, а ту је тек био дочек: окићена јелка је блистала, а кућа пуна деце. Упознала сам их све, а њена деца су се звала Марија и Ахилеас. Онда су настали моји најлепши дани; ишли смо у позориште, ресторани, у куповину где сам ја добијала највише поклона. Била је то незаборавна Нова година и Божић 2006. Растали смо се са сузама, уз обећање да ћу доћи на лето. Научила сам мало грчког језика. Једва сам чекала да дођем кући и испричам како је било. Како се ближи распуст ја сам се све више радовала, јер ме је мама Пити већ позвала да поново дођем. Овог пута ишао је и мој брат Страхинја, али у други град и другу породицу. Било нам је феноменално, ја сам ишла у хотел са мојом новом породицом, 10 дана на море и ту је баш екстра.

Лето 2007 је било најлепше. Дошло је до промена и овог пута нисам ишла у Триполис, већ у Александрополис где је био мој брат. Било ми је много лакше, јер сам ишла са Страхинјом, а већ сам пуно разумела језик. Доста краће смо путовали, а град се налазио поред мора где су се небо и море спајали у једно. Породица је била многобројна, пуна топлине и љубави. Њихово троје деце су се понашали као да се знамо годинама, а најмлађа Рафаела нам је била као лутка за игру. Сваки дан је био прича за себе, пуно игре, провода, посета, журки, камповања на мору. Ја то не могу описати са пар реченица.

Редовно се чујем, и са првом, и са овом другом породицом. Имам још две маме у Грчкој, Пити и Крису а обе су лепе, елегантне и добре. Многа деца би желела да су на мом месту, јер реткост је имати оволико драгих мама. Захвалила бих се и ЦСР Лозница и Црвеном крсту, што су ми омогућили да одем и упознам нове људе и обичаје, видим и доживим нешто ново.

Милка Деспотовић, IV разред, Ј. Лешница, Лозница.

